

[Justitsministeren.]

og saa bliver de, vel at mærke hvis vi fra Fængselet faar at vide, at de har opført sig tilfredsstillende og opfyldt de samme Betingelser, som gælder for Prøvelsladelse, løsladt og benaadet paa de sædvanlige Løsladelsesbetingelser. Jeg tror, det er den rigtige Vej at gaa, og jeg tror, det er et rimeligt Hensyn at vise dem. Jeg synes ogsaa, og har hele Tiden ment, at det vilde ramme for haardt, om disse Folk, der har siddet 1½ Aar i Krigsfangenskab — det gælder naturligvis kun Krigsfangenskab efter 5. Maj —, naar de kom hjem, og deres Kammerater, som har været med i det samme, var sluppet ud af Fængslerne, skulde begynde paa et Aars Afsoning.

Det ærede Medlem Hr. Horn omtalte et Tilfælde, hvor en ung Mand, der som 15-aarig havde begaaet et mindre Tyveri, for hvilket Tiltale blev frafaldet mod Børneværnsforsorg, ikke kunde faa Ansættelse i en Statsstilling, fordi dette Tiltalefrafald stod omtalt i hans Straffeattest. Det ærede Medlem bad mig se velvillig paa Spørgsmaalet om Straffeattester i saadanne Tilfælde.

Jeg vil gerne hertil sige, at det er jo et Spørgsmaal, som ikke i første Række hører under Justitsministeriet, men under den Statsinstitution, der ikke mener at kunne se bort fra en saadan Ungdomsforseelse, idet den mener, at saadanne Ungdomsforseelser maa medføre, at Ansættelse ikke kan finde Sted. Straffeattester udstedes bl. a. til forskellige offentlige Institutioner med et videre Indhold end det, som optages i Straffeattester til private, og Straffeattesternes Indhold skal jo være rigtigt. Jeg vil imidlertid ved en kommende Revision af de Regler, som gælder vedrørende Straffeattester, være opmærksom paa de her hørende Problemer. Ogsaa jeg ser nemlig saaledes paa det, at der maa være en Grænse for, hvor længe — og det er der jo ogsaa, men Tidsrummet bør ikke være for vidtstrakt — en begaaet Forsyndelse bør følge en Mand eller Kvinde som en ond Skygge. Jeg mener, at en Ændring af de nugældende Regler ogsaa maa være en naturlig Konsekvens af det Formaal, som man i Dag saa stærkt anerkender som Straffens fornemste, ved Siden af det rent præventive, nemlig igen at gøre de straffede til gode, arbejdende Borgere i Samfundet.

Jeg har derfor tænkt mig i den nærmeste Fremtid — og jeg har ogsaa talt med Ministeriets Embedsmænd derom — at underkaste hele Spørgsmaalet om Straffeattester en gennemgribende Undersøgelse for at se, om det ikke vilde være rimeligt

at indføre visse Lempelser, saaledes at den mørke Skygge ikke for længe skal følge de paagældende.

Det ærede Medlem Hr. Einar Simonsen var inde paa Spørgsmaalet om Lønningerne til Reservepersonalet ved Faarhuslejren og udtalte sin Betænkelighed ved de store Lønninger, der dér gives, og den Fare, der kan blive en Følge deraf, nemlig at Arbejdskraften søger bort fra Landbruget. Lønningerne til Reservepersonalet ved Faarhuslejren er efter de gældende Regler saaledes: en gift Reservebetjent har en Dagløn paa 19 Kr. 28 Øre og en ugift Reservebetjent har en Dagløn paa 16 Kr. 65 Øre. Herudover ydes der et særligt Udkommandotillæg, der for gifte andrager 5 Kr. 85 Øre og for ugifte 3 Kr. 25 Øre. Den samlede kontante Dagløn bliver herefter for gifte 25 Kr. 13 Øre og for ugifte 19 Kr. 90 Øre. Herudover ydes der til de Reservebetjente, som indkaseres i Lejren, gratis Kost og Logi. Den maanedlige Løn for gifte bliver altsaa ca. 650 Kr. og for ugifte ca. 520 Kr. Det særlige Udkommandotillæg, jeg omtalte, gives Personalet dels for Udførelse uden særskilt Vederlag af en vis Raadighedstjeneste ud over de 8 Timers Tjeneste, der fordres, dels for de særlige Ulemper, der er forbundet med Tjeneste i Lejren: det afsides beliggende Sted og de Ulemper, der følger med Indkaserning.

Disse Lønninger kan maaske synes høje, men det har nu engang været nødvendigt at give dem for at faa kvalificeret Personale, og det nævnte Tillæg er tiltraadt af Folketingets Finansudvalg, dog kun for et Aar, hvorefter man skal forhandle om eventuel fortsat Ydelse. Jeg siger, det har været nødvendigt at give disse Lønninger for at faa kvalificeret Personale, idet der naturligvis kræves særlige Kvalifikationer til dette Arbejde. Forinden en Person bliver antaget som Reservefængselsbetjent, skal han først gennemgaa en Kundskabsprøve paa den Anstalt eller Lejr, ved hvilken han skal ansættes, og derefter er det en Betingelse for, at han kan blive ansat, at han bestaar den psykotekniske Prøve med tilfredsstillende Resultat.

Jeg indrømmer, det er meget kedeligt, hvis man tager Arbejdskraften fra de Steder, hvor den er tiltrængt, og jeg indrømmer, som jeg sagde før, at det naturligvis er en høj Løn der ydes, men en væsentlig Reduktion vilde sikkert medføre, at det vilde blive vanskeligt at faa nogenlunde tilfredsstillende Personel — og det er, som sagt, nødvendigt at have Folk med særlige Kvalifikationer. I øvrigt vil der forhaabentlig kunne